

[Aksel Larsen.]

der ville blive en merindtægt på 517 mill. kr., men da man sluttede regnskabsåret den 31. marts 1961, viste det sig, at merindtægten var mere end dobbelt så stor, den var ikke som kalkuleret 517 mill. kr., men 1 120 mill. kr. Altså, med en sådan merindtægt på statens drifts- og anlægsregnskab gik vi ind i indeværende finansår, og det er min opfattelse, at så kan staten ikke være helt til rotterne; den må kunne klare sig uden at komme med nye indirekte skatter, i særdeleshed da man som sagt ved, at i hvert fald til næste år kommer der stigende skatteindtægter af forskellig art.

Ja, hvis man ikke vil komme med en anden argumentation end den, man er kommet med hidtil — jeg er altid modtagelig, hvis man kommer med fornuftige argumenter — kan jeg ikke se andet, end at så har man faktisk torpederet sin påstand om nødvendigheden af at skaffe statskassen 300 mill. kr. ekstra nu, og hvis man henholder sig til, at der alligevel må gøres noget, bør regeringen dog i erkendelse af, at man venter betydelig stigende skatteindtægter til næste år, sige til folketinget: vi lover, at dette skal blive tidsbegrænsede forhøjelser, og vi er villige til at skrive i lovene, at hvad der end sker, må disse skatteforhøjelser kun løbe i 1 år og ikke blive forlænget.

Det er, som jeg sagde før, også anført, måske ikke så direkte af den højtærede finansminister, men så af andre, at der er noget, der hedder diskontoen, og den er kedeligt høj, og der er noget, der hedder valutaen, som efterhånden ikke har det så godt. Det ville være rart, om vi snart af regeringen kunne få noget at vide om, hvor længe man har tænkt sig at den høje diskonto skal opretholdes, for selv om man ganske vist henviser til, at det afgør nationalbanken, ved vi alle sammen, at regeringen trods alt har en vis indflydelse på nationalbanken, og at det var med regeringens sanktion, nationalbanken satte diskontoen i vejret i foråret. Regeringen må vel have en mening om det, og denne mening vil vi gerne snart høre noget om.

Men dernæst, når man taler om, at diskontoforhøjelsen bl. a. er begrundet med det forøgede forbrug, navnlig det valuta-

tærende forbrug, og når man taler om valutaen, så har man ofte så travlt med at sige, at vi kan redde valutaen ved at begrænse forbruget. Jeg vil tillade mig at spørge: er der nogen, der tror på, at man ved at forhøje prisen på øl og benzin kan begrænse forbruget sådan, at det får nogen som helst virkning på valutaen? Jeg ser, at man i kalkulationerne regner med et i hvert fald uforandret, men formentlig stigende forbrug, så finansministeren kalkulerer altså ikke med, at forbruget af benzin, øl, vin og brændevin skal gå ned. Jeg ved ikke, om man regner med, at forbruget af andre varer går ned, men jeg er ikke sikker på, at man har ret i at regne med noget sådant.

Der er stadig væk henvisningen til de højere indtægter, som en ikke lille del af befolkningen har fået i hvert fald i kroner og øre, og man har for øvrigt ikke ved fremsættelsen af dette lovkompleks brugt det argument, vi ellers indtil trivialitet har måttet høre ved tidligere lejligheder, at vi må have forbrugsbegrænsende foranstaltninger for at redde Danmarks valuta. Ja vel, men så er det, jeg spørger: burde man ikke gå en anden vej? Vi indser meget vel, at de offentlige kasser må have indtægter for at bestride de nødvendige udgifter, men dermed er ikke sagt, at vi vil acceptere et hvilket som helst skatte- eller afgiftsforslag, regeringen kommer med; men vi er villige til at yde vort bidrag til at hjælpe staten til større indtægter og samtidig hjælpe staten til, at vi får en bedre valutabalace.

Jeg har før her i tinget fremsat tanken om en slags reklameskat. Det behøver sådan set ikke at være en skat, for man kan ganske simpelt ændre skattelovgivningen, så f. eks. kun halvdelen af udgiften til reklame må fradrages i den skattepligtige indtægt. Så har man reelt en beskatning af reklamen, og det vil i hvert fald give staten betydelig større indtægter. Forholdet er nu det, at reklamen i bedste fald tjener til at fordyre varerne og til at nedsætte statens skatteindtægt, men desværre samtidig bidrager til i høj grad at fremelske er overflødig forbrug. Jeg skal ikke holde en længere forelæsning om reklamernes virkning i disse retninger. Det har været diskuteret tilstrækkeligt offentligt i den